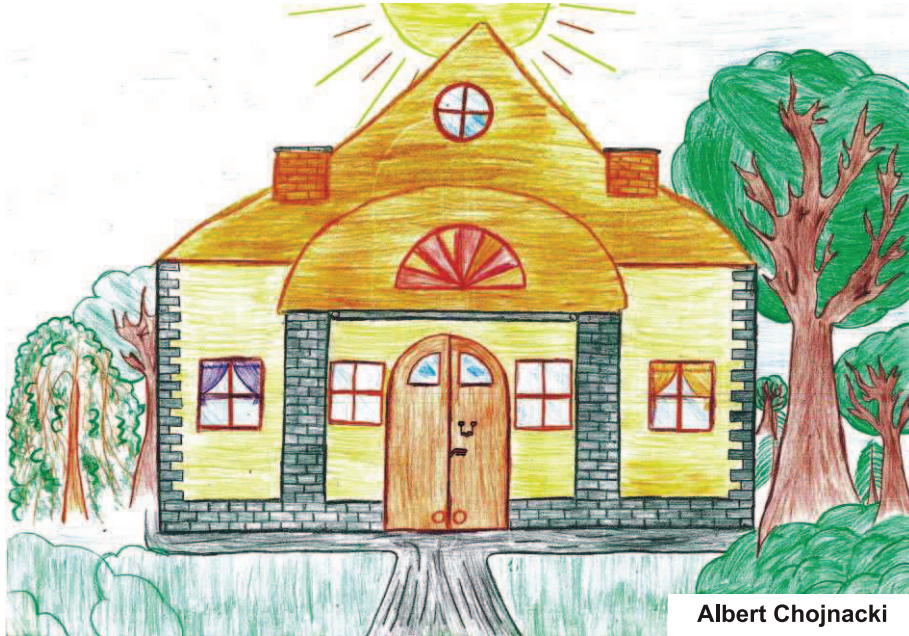

Niejednemu się marzyła:
na drzwi, okna, na parkiety,
szafy, stoły, taborety,
na komody, różne meble.

Dąb ten miał własną legendę.

Było bardzo wczesnie rano.
Z piłą drwał pod dębem stanął,
obszedł wkoło, obwód zmierzył,
pozaznaczał co należy,
na papierze rozrysował.
Spisał. Zliczył. Papier schował.
Ręce złożył do pacierza
i po trzykroć się przeżegnał.
Spojrzał jeszcze raz na drzewo
i po piłą ręką sięgnął.
Bierze ją, do pnia przystawia.
Nagle dąb zaczyna gadać:

*Synu! Ojciec twój i dziadek,
dziadka ojciec twój pradziadek -
i przed nimi pokolenia
korzystały z mego cienia.*

Albert Chojnacki

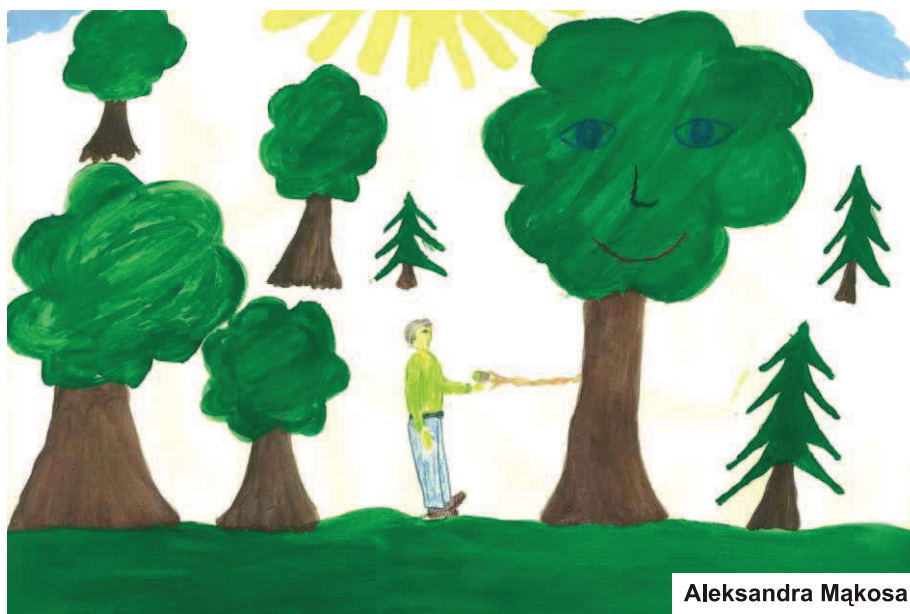
Tomasz Niedzielski

*Nikt gałązki mi nie złamał.
Jakaż bieda cię przygnała,
że przede mną z piłą stoisz?
Chcę wysłuchać cię, pozwolisz,
zanim zniknę z kart Bartodziej?*

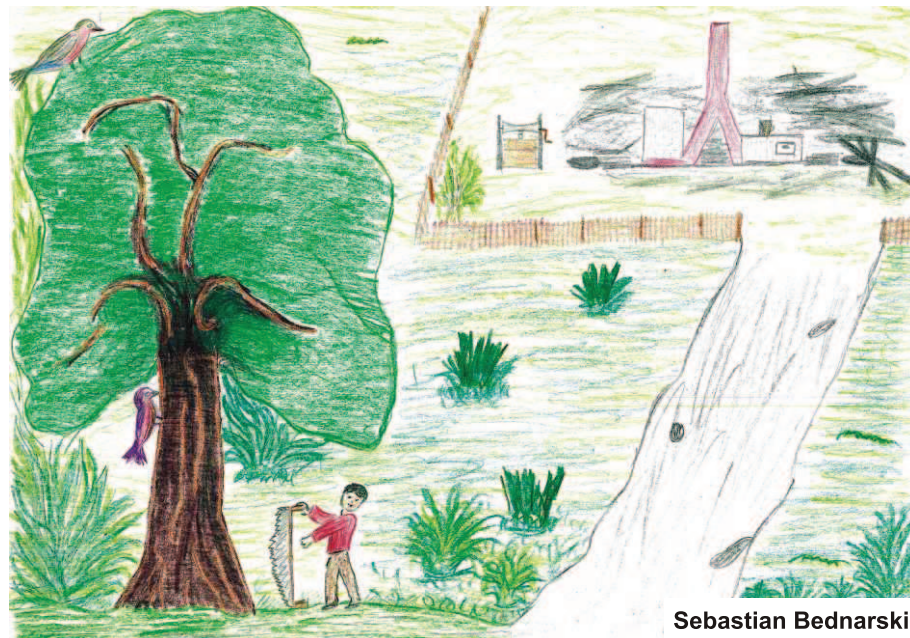
Drwał oniemiał. Stał jak złodziej
przyłapany na kradzieży.
Chwila trwała całe wieki.
W oczach stanął dom, rodzina.
pusta studnia... Wprost perzyna.
Łzy spłynęły po policzkach
i wypadła mu z rąk piłą.

*Nie mam łyżki wody w studni.
Wyschły rowy. Staw też pusty.
Nawet rosy nie uzbierasz.
A bez wody co? Umierać...*

Drwał przed dębem na kolanach,
o nieszczęściu opowiadał:
*Przyjdzie nową studnię kopać,
wiem już gdzie jest żyła wodna.*
Uniósł się powoli z kolan

Aleksandra Małosa

Sebastian Bednarski